

За пръв път Орфей се съгласи на часа. Той извади малката дървена свирка, която постоянно носеше пъхната дълбоко в пазвата си, огледа я както винаги преди да засвири, духна, намести тънките си дълги пръсти и я сложи грижливо в ъглеца на устата си.

Лира сви недоволно вежди.

— Нима тази свирка харесваш повече от свирката която ти подарих? — изгледа го тя изпитателно.

— Тази свирка ми напомня за моя роден край, — отговори искрено и просто Орфей.

Лира прижумя, остра болка прониза сърцето ѝ.

— Че какво толкоз хубаво има в този твой роден край, та все за него свириш и за него приказваш? — малко троснато, леко зачервена и разтреперана попита тя.

— Ти не знаеш какъв е моят роден край! ре — че мечтателно Орфей. — И колко добри са хората там.

Тя сви нервно устни, задавена от мъка и ревност. Тя искаше да каже още нещо, да го упрекне, да го разубеди, да го смъмри за глупавата му неблагодарност, но той наду свирката, с очи пламнали от възторг, унесен в спомени. Той свири дълго и свири много весело, защото беше сигурен, че след тежките мъчителни дни в този отвратителен дворец, пак ще се върне в родния си край. „Още малко! Още малко!“ говореше игриво и радостно. И той си представяше не малка лодка, залутана в безкрайното синьо море, а орлови криле, с които се понася леко и бързо към чудните върхове, към гъстите борови гори, към Орлов камък, от върха на който най-добре се вижда схлупената сива къщурка. Ето, той каца там и хвърля бръз поглед надолу. Малко стадо от овце и кози се е пръснало и хрупа тревица и листа. И сред полянката стои